

På väg att vakna upp mot att bygga en bättre värld

Det var fyra år sedan jag var på resa med Anna Berg till Sydfrankrike och nu har jag gjort ännu en resa, min tredje. Denna gång besökte vi fler platser förknippade med Maria Magdalena, kvinnan som av legenden beskrivs vara Jesu hustru. Sist var vi till Renne le Chateau, en bergsby relativt nära den spanska gränsen. Nu flög vi till Nice och höll oss närmare områden i Provence.

I Saint Maries de la Mer som ligger i Camargue, sägs Maria Magdalena och hennes följe ha landstigit efter en lång båtresa från Palestina. Följet skulle sprida Jesu budskap vidare men de var samtidigt på flykt undan romarna. Vi besökte kyrkan och graven där Maria Magdalenas tjänarinna Sarah anses ligga begravd. Maria Magdalenas grav däremot fanns på annan plats i Saint-Maximin -la- Saint-Baume, i Basilikan Sainte-Marie-Madeleine. I en krypta förvarades hennes relikier vilka vi också kunde bese. Slutligen bodde vi två nätter på ett kloster uppe i bergen. Detta klosterhotell, Hôtellerie de la Sainte Baume, låg alldeles intill den grotta som sägs vara platsen dit Maria Magdalena drog sig undan till under senare delen av sitt liv.

Förutom dessa heliga platser gjordes även andra stopp, exempelvis i Arles, orten som förknippas med konstnären Vincent van Gogh, och vi bodde fem nätter på ett trevligt hotell i orten Sainte-Maxime som låg helt nära Medelhavet. Vi kunde bada där och uppleva restaurangliv. Några av oss tog båt över till St. Tropez.

Men vad kom denna resa med Anna att betyda för mig? Vi som rest flera gånger med Anna vet att seminarier och meditationer ingår varje dag men att det också finns rikligt med tid för egna små utflykter eller kontemplationer och många tillfällen att skaffa nya vänner som också är andliga sökare som man själv. Alla intryck och upplevelser i samband med resmålen (där naturen också alltid bjuder på fantastiska vyer som öppnar upp perspektiven), påverkar mig starkt, så även denna gång. Mina invanda tankegångar och associationer leds in på nya stigar och tankespår och jag vitaliseras av detta, på djupet. Livskänslan och livslusten ökar av att så fokuserat få reflektera över eget växande och sökande efter meningen med mitt liv liksom av att få vara andra till hjälp i detta arbete.

För mig handlar Annas budskap och kontakt med andliga värden, ett eget återknytande till kristen etik och jag får alltid ahaupplevelser och nycklar till hur jag kan komma vidare.

Plasterna vi besöker, samtalen vi har och meditationerna levandegör Jesus och Maria Magdalena. Tanken på att vi följer i Maria Magdalenas fotspår efter att hon tvingats lämna Palestina efter Jesu död på korset, är hissnande. Högst upp på ett berg ser jag en vidsträckt vy över berg och Medelhavet som breder ut sig. Jag står invid ett kapell som helgats åt Maria Magdalena. Vi har alla vandrat länge för att nå ända upp till toppen. Nedanför finns den kända grottan där man tror att hon bodde under sina sista år i livet. Jag försöker levandegöra henne i mig under min meditation och det är då som jag i mitt inre hör ord som att frysa om fötterna och jag känner sorg i form av tårar och Maria Magdalenas längtan efter Jesus.

Det måste ha varit en oerhörd förlust och chock att mista honom. Jag tänker på alla som lever idag och som också har mist anhöriga, i brutala krig eller genom sjukdom. Själv har jag mist en syster och en bror fast det var många år sedan nu. Min längtan efter mina syskon är fortfarande stark men sorgen är inte längre lika förtvivlad och jag har slutat fråga mig varför det hände. De kan istället nu plötsligt dyka upp i mina tankar som starka personer som ger mig kraft att orka mer.

Att för en stund identifiera sig med Maria Magdalena kan kanske ge oss som mist någon kär person tröst. Själv klarade hon uppenbarligen av att gå vidare, om man får tro legenden om henne. Jag tänker att det säkert hjälpte henne att hon inte var ensam utan tillsammans med andra människor som också funnits nära Jesus och att de hade ett viktigt uppdrag att sprida hans tankar. De mindes honom säkert intensivt tillsammans när de berättade om hans liv och gärningar för varandra och för andra.

I Annas bok om Maria Magdalena får vi vet att lärjungarna var de vägleda av Jesus efter att han dött. Jag känner att Anna vägleder mig att komma in lite djupare i mig själv och få mer klarhet i vad jag behöver göra i mitt liv, vilka beslut jag måste ta för att hjälpa de mina så att vi alla kan gå mot att bygga en bättre och mer hållbar värld. Ja, jag upplever att Annas ord både helar, ger klarhet på ett sätt som inte tar ifrån mig själv ansvarat för mitt liv.

Och vi blir uppmuntrade att lyssna efter råd från Maria Magdalena. I min meditation på berget får jag till mig att hon vill hjälpa oss människor när vi behöver en paus i livet, när vi behöver lite återhämtning, när vi behöver läka våra hjärtan. Då finns hon där för oss.

Mot slutet av resan gör vi ett besök i basilikan där vi mediterar efter att ha besökt kryptan med Maria Magdalenas relik. När jag sitter där för mig själv så hör jag plötsligt en rapp stämma säga inom mig; *Nu har du sett mig! Nu måste du tänka framåt och fokusera på ditt liv, hur du skall komma vidare och må bra och kunna känna mer glädje.*

Temat för flera av meditationerna under resan har varit att just undersöka livsglädjen i våra egna liv och på hur vi kan undanröja hinder för den. Maria Magdalena är startmotorn till att känna mer glädje, får vi till oss. Det kan man läsa mer om i Annas sista bok; *Vem hittar hem?* Där vägleds vi av både Jesus och Maria Magdalena och orden är vår tids språkbruk. Att få besöka några av de heliga platserna för kristenhetens tvåtusenåriga historia, gör paradoxalt nog att de blir lättare att ta till sig. För mig har resorna med Anna Berg varit ett sätt att komma vidare på min livsresa och få kraft att orka förändra det jag själv inte längre behöver ha i mitt liv och inte minst, att återerövra tron på att det finns en mening med livet på jorden, att det går att kämpa för det och att den handlar om en mer enad värld som gynnar allt liv, inte bara för några få.

För att orka leva i glädje och i sorg, som vi ju alla måste göra och klara av, behöver åtminstone jag tro på att det finns något större och klokare och mer kärleksfullt som kanske, när det är som mest nattsvart, kan gripa in genom nåden och som jag kan be till. Jag blir också väldigt glad av att tänka på att Jesus faktiskt kan ha vandrat här på jorden och att han inte var ensam, att han hade en familj. Jag vill tro på detta, det ger mig tillförsikt och stor tröst!

/Kerstin Bengtsdotter
November 2020